

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
NAMEΣΑ στά δέντρα, πλάι τους, έτρεχε ένα ποτάμι. Στη μέση του ποταμιού αυτού υπήρχε ένα πολύ μικρό νησάκι, γεμάτο καλαμιές.

— Στο νησάκι αυτό πρέπει να περάσουμε τις νύχτα μας, είπε ο Βουραοζέ. Θα μάς προστατείη το νερό δλόγωνα και θα μπορούμε συγχρόνως να βλέπουμε τί γίνεται, αν μάς έπιτεθούν Έξαφνα οι άνθρωποι του δόν Έστεβάν ή οι Ένδοι.

‘Η πρότασις του γηραιού κηνηοῦ ήταν φρόνημη. Τό νερό του ποταμού δέν ήταν βάθύ. Πέρασαν λοιπόν Έξαφνα, έφτασαν στο νησάκι και Ξαπλωθήκαν πάνω στα Ξερά χορτάκια, πίσω απ’ τισ καλαμιές.

— Έδώ ειμαστε καλά, ειπε ο Πέπες.
— Πολύ καλά μάλιστα, πρόσθεσε ο Φάβιος.
‘Ο Βουραοζέ κούνησε τό κεφάλι του.
— Ποτέ δέν εινε κανένας άσφαλής, Ξέγήγησε, όταν βρίζεται στη ζούγκλα και τόν τριγυρίζουν θηρία, έρυθροδερμοι και τυχοδιώκτες δολοφόνοι. ‘Ας Ξοχουμε λοιπόν τ’ αυτιά μας και τά μάτια μας γετωμένα. Αυτοί οι Ένδοι εινε σπορές του διαβόλου. Καθόλου άπάνη να μάς κατασκοπεύουν αυτή τη στιγμή...

Δέν ειχε άδικο ο γιγαντοσωμος κηνηοῦ, κάνοντας τις σκέψεις αυτές. Πραγματικώς οι Ένδοι έμαθαν άμέσως τό καταφύγιό τους στο νησάκι, χάρις στους κατασκοπούς που ειχαν σκοπίσει μέσα στο δάσος.

Αυτούς λοιπόν τους τρεις λευκούς έσκόπευαν να Ξεπαστρέψουν τη νύχτα, επιπέθενοι συγχρόνως κ’ έναντιόν του στρατοπέδου του δόν Έστεβάν.

‘Οπως αναφέραμε παραπάνω, ο δόν Έστεβάν ειχε στείλει τόν Κουχίλλο να κατασκοπεύση τους Ένδους κ’ αν ήταν δυνατόν, να τους Ξεπατήση και να τους κάνει να νομίσουν πως οι χρυσοθήρες ειχαν προχωρήσει βαθύτερα μέσα στη ζούγκλα.

Μά τόν άρξείο Κουχίλλο δέν τόν έπίμεφε αυτό. Τόσα που μπήκε στη ζούγκλα και πλησίαζε στην Κοιλιάσά του Χρυσού, τόν ειχε πιάσει μια άλλόκοτη μαγία. ‘Ηθελε δλο τό χρυσάφι, δλο τό θησαυρό δικό του. Για μά τό πετύχη αυτό, σκέφτηκε κάτι τό καταχθόνιο, τό σατανικό. ‘Αντί δηλαδή να φροντίση να Ξεπατήση τους Ένδους, να τους παρασύρη προς την κατασκήνωσι του δόν Έστεβάν. Και τότε, ενώ οι λευκοί και οι έρυθροδερμοί θ’ άλληλοσφαζόντουσαν, αυτός θα έκάλυπτε μόνος του προς την Κοιλιάσά του Χρυσού και θ’ άποχτούσε δλον εκείνον τό θησαυρό, για τόν δποῦ ειχε δολοφονήσει άλλοτε τόν Μάρκο ‘Αρελλάνο...

‘Η ώρα εινε περασμένη.

Πλησιάζει τό βράδυ.

Τό δάσος εινε βυθισμένο σ’ άπόλυτη βαθειά σιωπή, μια σιωπή που κάνει τις καρδιές να σφιγγονται και να γίνονται βαρειές σαν μολύβι...

Στην κατασκήνωσι του δόν Έστεβάν, οι σκοποί περπατοῦνε πάνω—κάτω, με τό δλο στον άνω, μέσα απ’ τό περιφραγμα πύχτων στήσι, για να μην υποστοῦν καμια Ξαφνική επίθεσι των Ένδων.

‘Εξω απ’ τις σκηνές, μαζεμένοι σε συντροφίες, οι χρυσοθήρα συζητοῦν ανα κάπνιζουν τις μακριές πίπες τους. Είν’ δλοι άνήσχοι. Φοδούται και τρέμουν τη νύχτα που πέφτει, γιατί Ξέρουν, πως κάπου εκεί κοντά τους παραμονεύουν οι σκληροί κ’ άπάνθρωποι Ένδοι.

Κάτω απ’ τό χοντρό κορμό ενός γέρικου δέντρου, κάθονται έπίσης και μιλάνε ο γέρο Βενίτος κ’ ο Βαράγιας.

— Λοιπόν, λέει ο Βαράγιας στο Βενίτο, για τελειώσε μου την ιστορία σου. Τί κάνουν οι Ένδοι όταν πιάσουν ένα λευκό αλμυλάτο;

— Τί τόν κάνουν; άπαντά ο Βενίτος, Καλύτερα να μη τό μάθης.

— ‘Οχι, θέλω να τό Ξέρω.

— Τότε, μάθε το: Τόν βασανίζουν πριν τόν σκοτώσουν, έπι

πένε ως Ξη άφες. Και με κάτι βασανστήρια, που ‘μονάχα αυτοί οι κόκκινοι διαβόλοι Ξέρουν να έφευρίζουν.

— Τους άναθεματισμένους! μούγχιρεσε ο Βαράγιας. Τί διαβόλο τους δημοόργησε ο καλός Θεός; Τί χρειαζόνται;

Κι’ έπειτα, γυρίζοντας στο Βενίτο, τόν ρώτησε πάλι:

— Μά εισαι βέβαιος, γέρο μου, για δλ’ αυτά; Πέρασεσ δλη τη ζωή σου στα δάση, τό Ξέρω. ‘Αστόσο όμως...

‘Ο Βενίτος κούνησε τό κεφάλι του κ’ άπάνησε:

— ‘Ακουσε λοιπόν, σύντροφε. Κάποτε Ξεπσα εγώ ο ίδιος στα χέρια αυτών των σκύλων. Κι’ έπειδή τους ειχαμε σκοτώσει τό πρωί της ίδιας μέρας άρκετούς πολεμιστάς των, με δέσανε στον κορμό ενός δέντρου γερά κ’ άρχισαν να συσκέπτονται για τά βασανστήρια που θα μου έπέβαλαν. Τους παρακαλουούσα απ’ τό μέρος που βρισκόμουν σφιχτοδεμένος και σκεφτόμουν: ‘ΕΤί θα μου κάνουν άραγε οι σατανάδες; Θα μου γδάρουν τό κρανίο, θα με γδάρουν ολόκληρο ή θα με κάνουν κομμάτια;’. ‘Εξαφνα, τους άκουσα να ούρλιάζουν λυσσοσιμένα και τους ειδα να χοροπηδούν τριγύρω μου, σαν διαβόλοι. Αυτό με τρόμαξε πολύ. Γιατί κατάλαβα πως ειχαν βρει για την άρενιά μου κάποιο μαρτύριο πρωτοφανούς σκληρότητος. Και δέν ειχα πέσει Ξξω. Πραγματικώς μου τοίμαζαν μια τρομερή έκπληξι. Μ’ ειχαν καταδικώσει να πεθάνω απ’ τό φόβο και την άγωνία μου...

— Πώς;

— Θα τό μάθης άμέσως. Οι έρυθροδερμοί άρπαξαν τις καρμπίνες τους, Ξεμάκρυναν λίγο και μ’ έβαλαν στο σημάδι. Θαιμίσιοι σκοπευτά καθώς εινε, μπορούσαν να με σκοτώσουν με τό πρώτο.

Μά δέν ήταν αυτοί ο σκοπός τους.

‘Ηθελαν —δως σου ειπα— να με δούν να πεθαίνω απ’ την τρομάρα μου. Με σημάδευαν λοιπόν και μωρβιχαν επί δώδεκα άφες. ‘Η σφαίρες σφύριζαν στ’ αυτιά μου και καρφώνόντουσαν ολόγυρα στο σώμα μου, πάνω στον κορμό του δέντρου πουβουν δεμένος. Μερικές μ’ άγγιζαν, με καρφάλιζαν. Πήγαινα να τρελλαθώ απ’ την άγωνία μου. Παρακαλούσα τό Θεό να κάνουν λάθος και να με σκοτώσουν, για να τελειώση τό μαρτύριό μου. Μά πού να λαθέψουν οι σατανάδες. ‘Οσο έβλεπαν μάλιστα πως δέν φορούσα απ’ τό φόβο μου, τόσο άγριεαν. Κι’ ο Θεός Ξέρει τί νέα βασανστήρια θα μου έτοιμαζαν, αν δέν τούς ριχόντουσαν Ξαφνικά οι σύντροφοί μου και δέν μ’ έλευθέρωσαν, μισοπεταμένο απ’ την άγωνία μου...

— Εινε χειρότεροι κ’ από τους σατανάδες της Κολάσεως, ειπε ο Βαράγιας. ‘Αστόσο, τί λές; Θα μάς έπιτεθούν άπόψε;

— Τι να σου πώ; ‘Ο Κουχίλλος ποστειλε ο άρχηγός να τους Ξεγελάση και να τους κάνει να χάσουν τά Ξχη μας, δέν γύρισε άσωλια. Τό ίδιο κ’ ο Γουαϊφέρο που στελιανε ν’ αναζητήση τόν Κουχίλλο. ‘Αν οι Ένδοι πιάσανε τόν ένα απ’ τους δυό, ασφαλώς θα τόν βασανίζουν αυτή τη στιγμή και θα τόν αναγκάσουν να τους πη πόσει ειμαστε και τί λογις αντίστασι

μπορούμε ν’ άντιτάξουμε. ‘Αλλά... για κούταξε!...

— Τί εινε; ρώτησε άνήσχος ο Βαράγιας.

— Τά μουλάρια μας έπαθαν Ξεαφνα να τρώνε τό χόρτο τους και μωρίζονται τόν άέρα...

— Ναι, έχεις δικιο.

— Αυτό είν’ άσχημο σημάδι. Κάποιος κίνδυνος πλησιάζει. ‘Ιδές... Και τό άλογο του Διάτ, τό τόσο Ξετυνο, δαμίζεται άνήσχη τόν άέρα... ‘Ας πάμε να ρωτήσουμε τους σκοπούς μήπως ειδαν τίποτε τό ύποπτο.

Πράγματι, οι δυό χρυσοθήρα σηκώθηκαν, πλησίασαν, τόν ένα μετά τόν άλλο, τους σκοπούς και τους ρώτησαν μήπως άντελήφθησαν τίποτε. Μά οι σκοποί τους καθυσήχασαν. ‘Οχι, δέν ειχαν δει τό παραμυρο. Τό δάσος φαινόταν ήσυχο.

Οι δυό χρυσοθήρα Ξαναγύρισαν στη θέσι τους.

— Ούφ, άδεφφέ, ειπε με πεσιμα ο Βαράγιας στο Βενίτο, διαρκώς βλέπεις μπροστά σου κινδύνους. Μου κάνεις την έντίταση νυχτοπουλιού που σκουίζει πάνω απ’ τους τάφους.

‘Ο Βενίτος χαμογέλασε λυπημένα.

‘Ο πρό ήμερών άποθανών μεγάλος Έλλην ζωγράφος Γ. ‘Ιακωβίδης.

